

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΕΙΠΝΟ (Ματθ. 22, 1-14)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Λούτσα, στις 4/9/1988)

1. Η μεγαλύτερη γιορτή του κόσμου

Η Βασιλεία του Θεού είναι το πιο γλυκό πράγμα, για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους όλων των εποχών. Και όχι μόνο γι' αυτούς που πάνε στην Εκκλησία, αλλά και εκείνους που δεν πηγαίνουν. Για όλους, η Βασιλεία του Θεού είναι η πιο γλυκιά λέξη που ακούγεται στο αυτί. Το πρόβλημα λοιπόν, δεν είναι αν κανείς θέλει τη Βασιλεία του Θεού, τον Παράδεισο, αλλά πώς φτάνει εκεί.

Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε, είναι ότι το σημερινό Ευαγγέλιο μας λέει ότι ο Παράδεισος, η Βασιλεία του Θεού, δεν είναι ένας τόπος. Δηλαδή ένα όμορφο περιβάλλον, με ωραία λουλούδια που θα απολαμβάνομε το άρωμά τους και με γλυκείς καρπούς που θα γεμίζουμε το στομάχι μας. Αλλά μας λέει ότι η Βασιλεία του Θεού είναι σχέση και επικοινωνία με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Ένας άνθρωπος, είπε ο Χριστός έκανε ένα μεγάλο δείπνο, μια μεγάλη εορτή. Γιατί έκανε τον γάμο του υιού του. Και εκάλεσε πολλούς.

Η σχέση μας με Αυτόν που μας καλεί και με Εκείνον που κάνει τον γάμο Του, αυτό είναι ο Παράδεισος.

Γι' αυτό ακριβώς, όταν παρακαλούμε τον Χριστό να αναπαύσει τους κοιμημένους, ευχόμαστε: «Ανάπαυσέ τους Κύριε όπου επισκοπεί το φως του προσώπου σου. Όπου νάναι Χριστέ μου. Αρκεί, εκεί που θα βρίσκονται, να έχουν την μεγάλη χαρά να βλέπουν το πρόσωπό σου. Να είναι σε επικοινωνία με σένα». Γιατί όποιος βρίσκεται σε επικοινωνία με τον Χριστό, έχει τον Παράδεισο. Και όποιος βρίσκεται αποκομμένος από τον Χριστό και σ' αυτή τη ζωή έχει κόλαση και στην άλλη θα έχει κόλαση.

Θα έχει για πάντα κόλαση.

Γιατί; Η απάντηση είναι πολύ απλή. Γιατί ο Χριστός είναι ο Θεός. Ο Χριστός είναι η πηγή της χαράς, της ειρήνης, της γαλήνης, όλων των αγαθών. Και όποιος βρίσκεται σε επικοινωνία με τον Χριστό, παίρνει φως από το φως του

προσώπου του, αρπάζει αγάπη από την αγάπη του, καλωσύνη από την καλωσύνη του, ειρήνη από την ειρήνη του και γεμίζει χαρά και ευτυχία.

Μας λέγει λοιπόν το Ευαγγέλιο, ότι ο Θεός ετοιμάζει ένα μεγάλο δείπνο την ημέρα που θα γίνει ο γάμος του Υιού του. Ποιός είναι ο γάμος του Υιού του;

Η δευτέρα Παρουσία του. Τότε που θάρθει ο Χριστός. Τότε θα είναι η ενδοξότερη ημέρα του Χριστού. Γι' αυτό λέμε: «Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης». Και λέμε την ημέρα αυτή «γάμο του Υιού» γιατί τότε όσων ανθρώπων βρει καθαρές τις ψυχές τους, θα τις ενώσει με τον εαυτό του, θα τις πάρει τόσο κοντά του, όσο εμείς οι άνθρωποι, μόνο με μια εικόνα μπορούμε να το περιγράψουμε. Με τον γάμο. Γιατί καμιά ένωση δεν είναι τόσο στενή, σαν τον γάμο.

Παίρνει ο άνδρας μία γυναίκα, η γυναίκα έναν άνδρα, για να είναι ενωμένοι για πάντα σωματικά και ψυχικά. Και ενώνουν τις καρδιές τους, τους πόθους τους, τα πάντα.

Κατά τον ίδιο τρόπο εκείνη την ημέρα ο Χριστός θα ενώσει τους δούλους του, εκείνους που θα εύρει αξίους του με τον εαυτό Του για πάντα.

Αυτή ακριβώς είναι η μεγάλη ημέρα του γάμου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, που θα είναι η μεγαλύτερη χαρά για όλο τον κόσμο. Και καλεί σ' αυτή την εορτή όλους τους ανθρώπους.

2. Νευρωτική αντίδραση

Τι είμαστε εμείς οι άνθρωποι; Ένα μάτσο χάλια...

Ε, λοιπόν αδελφοί μου, εμάς που είμαστε κάπως έτσι, ή καλύτερα που καταντήσαμε έτσι, γιατί ο Θεός μας έφτιαξε για να είμαστε άγγελοι, μας καλεί ο Κύριος στο γάμο του, στο επισημότερο γεγονός.

Πόσο μας τιμά!

Έστειλε λοιπόν ο οικοδεσπότης τους υπηρέτες του να καλέσουν τους κεκλημένους. Δηλαδή όλους τους ανθρώπους. Αλλά εκείνοι δεν έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Γιατί; Γιατί είχαν δουλειές. Είχε κολλήσει το μυαλό τους στα πρόσκαιρα. Ο ένας είχε τις επιχειρήσεις του, ο άλλος είχε το γλέντι του, ο άλλος τα οικογενειακά του και έτσι βρήκαν όλοι από μια πρόφαση.

Αξιολόγησαν τα πράγματα και είπαν: «Θα αφήσω το γάμο να πάω για πουρνάρια;» Και μετά έκαναν την σκέψη: «κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρει». Η Βασιλεία του Θεού, είπαν, είναι «δέκα και καρτέρει». Ενώ τώρα έχω μπροστά μου τα αγαθά μου και τις δουλειές μου που μου δίνουν ψωμί. Γι' αυτό ας είναι Κυριακή, ώρα προσευχής, εγώ δεν πρόκειται να αφήσω τις ασχολίες μου και να τρέξω στην Εκκλησία.

Έτσι οι καλεσμένοι προτίμησαν, λέει το Ευαγγέλιο, κάτι το επίγειο περισσότερο από τον Χριστό. Αλλά μπροστά από τον Χριστό δεν πρέπει να βάζουμε ποτέ τίποτα. Ούτε τα πιο έντιμα και τα πιο καλά πράγματα.

Ακούσαμε ακόμη ότι οι άνθρωποι που αρνήθηκαν να πάνε στο γάμο, έκαναν και κάτι άλλο. Έπιασαν τους υπηρέτες του Χριστού, που τους καλούσαν και άλλους τους έδειραν και άλλους τους σκότωσαν.

Τι σημαίνει αυτό; Εμείς όταν βλέπουμε κάποιον άνθρωπο να φέρεται με ασέβεια λέμε. «Αυτός είναι νευρωτικός;»

Γιατί; Μα τι του έφταιγε ο υπηρέτης που τον καλούσε στο γάμο και τον έδειρε; Γιατί τον σκότωσε; Απλά επειδή προτιμούσε κάτι άλλο από τον Χριστό. Και η πρόσκληση τον αναστάτωση. Γιατί του έδειξε ότι βαδίζει λάθος δρόμο.

Έτσι λοιπόν και σήμερα, κάθε άνθρωπος που έχει βάλει κάτι άλλο πιο μπροστά από τον Χριστό, όταν ακούγεται το όνομα του Χριστού, επειδή τον καίει η συνείδησή του, επειδή δεν αγαπάει τον Χριστό όσο πρέπει και δεν τον προτιμάει, αρχίζει να φωνάζει.

Βρίζει, βλαστημάει, λέει πως δεν υπάρχει Χριστός, ότι δεν είναι τίποτα ο Παράδεισος κτλ. Τι μας λένε αυτά; Ότι ο άνθρωπος αυτός επειδή άφησε τον Χριστό, κατάντησε σε μια κατάσταση νευρωτική.

Κάτι τέτοια πρέπει να τα προσέχουμε πολύ. Και ο κάθε άνθρωπος να προσπαθεί με εντελώς θετικό, ήρεμο και γαλήνιο τρόπο να λέει: Τι είναι ο Χριστός; Τι είμαι εγώ; Ποιά σχέση μπορώ να έχω εγώ με τον Χριστό; Μια από τις δύο:

Ή τον αγαπάω και τον ακολουθώ και τον λατρεύω και τηρώ το θέλημά του,

ή λέω: «Είμαι ανάξιος, είμαι αμαρτωλός και ο Θεός να με βοηθήσει να 'ρθω και εγώ κοντά του, στο δρόμο του».

Αλλά επειδή τα λόγια «είμαι ανάξιος, είμαι αμαρτωλός» είναι ταπεινά, πού μας αφήνει ο εγωισμός να τα πούμε;

3. Να εξασφαλίσουμε ένδυμα γάμου

Όταν οι καλεσμένοι δεν ήρθαν, ο Χριστός έστειλε άλλους δούλους και κάλεσαν όσους βρήκαν μπροστά τους. «Να γεμίσει το σπίτι μου θέλω, είπε. Φέρτε τους όλους».

Πρώτα είχε καλέσει μαθητές του.

Μετά τους Εβραίους για να γίνουν και αυτοί «απόστολοι». Πράγμα που σημαίνει: κάθε φορά που ένας άνθρωπος έχει πάρει πρόσκληση από τον Χριστό για να συμμετάσχει στο δείπνο Του, πρέπει να γίνεται και λιγάκι «απόστολος». Να παίρνει δηλαδή το θάρρος να μιλάει, να συμβουλεύει, να οδηγεί στο Χριστό.

Οι Εβραίοι δεν θέλησαν να κάνουν αυτό το έργο και γι' αυτό εγκατέλειψαν τον Χριστό ο οποίος κάλεσε τα έθνη.

Όταν πλέον γέμισε το σπίτι, παρουσιάστηκε εκεί ο Χριστός. Στάθηκε ανάμεσά τους. Και είδε έναν άνθρωπο που δεν είχε «ένδυμα γάμου». Του είπε:

-Πώς μπήκες εδώ χωρίς ένδυμα γάμου;

Ένα παράδειγμα για να το καταλάβουμε καλύτερα: Πηγαίνει κανείς σε κηδεία με κόκκινα ρούχα; Ποτέ. Ακόμη και αν δεν έχει πένθιμα, μαύρα, βάζει κάποια κορδέλα ή μια τσεμπέρα. Γιατί έτσι πρέπει.

Κατά τον ίδιο τρόπο όταν πήγαιναν στους γάμους φορούσαν ρούχα εορταστικά. «Ένδυμα γάμου». Όπως γίνεται σήμερα.

Ποιό είναι το «ένδυμα γάμου»;

Απάντηση: Η μετάνοια, η εξομολόγηση, η Θεία Κοινωνία. Και όλα τα έργα της πίστης.

Γιατί δεν λέμε απλώς «η νοσταλγία, ο πόθος να πάμε στη Βασιλεία του Θεού»;

Γιατί αυτό τον πόθο τον έχουν και εκείνοι που είναι βουτηγμένοι στην αμαρτία. Αλλά αν μείνουν στην αμαρτία, δεν τους ωφελεί ο καλός αυτός πόθος. Γι' αυτό πάνε και εξομολογούνται. Και αγωνίζονται να μην ξαναεπαναλάβουν τα ίδια αμαρτήματα. Έπειτα κοινωνούν, και καθαρίζουν ολόκληρο τον εαυτό τους με το άγιο σώμα και με το άγιο αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Και εμείς, το ίδιο πρέπει να κάνουμε. Να φροντίζουμε να παίρνουμε το σώμα και το αίμα του Χριστού αξίως, γιατί θυμάστε τι λέει ένα τροπάριο της θείας Μεταλήψεως: «Του δείπνου σου του μυστικού, σήμεραν Υιέ Θεού κοινωνόν με παράλαβε».

Ερχόμαστε στην Εκκλησία και κοινωνούμε, για να γίνουμε άξιοι, να πάρουμε το ένδυμα του γάμου. Και την ημέρα που θα γίνει η δευτέρα Παρουσία, να βρεθούμε ανάμεσα στους εκλεκτούς καλεσμένους. Να αξιωθούμε να σταθούμε σε κάποιο τόπο που να επισκοπεί το φως του προσώπου του Χριστού. Γιατί όπου θα βλέπουμε το πρόσωπό του και θα είμαστε σε στενή επικοινωνία μαζί του, είναι καλά. Όπου δεν επισκοπεί το φως του προσώπου του Χριστού είναι άσχημα.

Γι' αυτό, απαραίτητη προϋπόθεση για να πάμε στη Βασιλεία του Θεού, είναι να επικαλούμεθα τον Χριστό. Πρώτα να καλλιεργούμε τον εαυτό μας να Τον πιστεύουμε ότι είναι σωτήρας, λυτρωτής, ευεργέτης μας και να Τον επικαλούμεθα. Όσο μπορούμε περισσότερο. Με τις προσευχές: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς», «Άγιος ο Θεός, άγιος ισχυρός, άγιος αθάνατος, ελέησον ημάς» «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Και με διάφορες άλλες προσευχές.

Τα λόγια αυτά ας μείνουν στην ψυχή μας για να μας βοηθήσουν να συμμετάσχουμε στο μέγα Δείπνο του Χριστού. Αμήν.-